

Legenda Bitva 2010 – Třicetiletá válka

Nad močálem se ztěžka převalovala hustá mlha. Noční ticho přerušovalo jen občasné vzdálené zavytí vlků, které přicházelo z temného lesa, jenž s močálem sousedil. Vysoko nad korunami stromů se v hustých mracích proháněl vítr a příchod bouřky byl čím dál patrnější.

Co chvíli oblohu prosekl bílý pruh světla, jak blesk sjel z nebe a zaryl se do hlubin lesa, následný hrom na sebe nenechal dlouho čekat a ohlušil okolí svým hřměním. Velice pomalu, ale nezastavitelně se z nebe začaly na hladinu močálu snášet malé kapky deště, které však nabíraly na objemu i intenzitě.

„Musíme sebou hejbnout!“ veliký modrobílý troll, který vedl skupinu pěti dobrodruhů močálem, křikl přes rameno na malého muže jdoucího za ním. Skupina na jeho povel ještě zvýšila úsilí ve svém již teď vyčerpávajícím tempu, nikdo se nepokoušel ani slůvkem vzdorovat příkazům trolla, přeci jen on tu byl doma, znal všechny stezky a nebezpečí. Bez jeho pomoci by se zde velice snadno utopili, i když utonutí by mohlo být jako jedna z těch příjemnějších smrtí v místním močále.

Skupina postupovala vpřed, temné mraky již zcela zakryly měsíc, a temnota pohltila bažinu i les, jen kolem dobrodruhů se vznášela jemná záře, která vycházela ze staré ženy jdoucí přesně ve středu družiny a osvětlovala okolí natolik, aby bylo možné bezpečně pokračovat v cestě.

Po úmorném putování bažinou družina konečně dorazila k velké skále. Na první pohled působila jen jako kus kamene, ale brzo se ukázalo, že je vstupem do podzemní jeskyně, kam dobrodruzi bez rozmyšlení vstoupili. Na jejich jistých krocích bylo znát, že nikdo z nich tu není poprvé. Družina, které dominovala v předu postava trolla, v těsném závěsu malého muže s chytrými očima a lehce položeným úsměvem na tváři, za nímž se plížila obratným krokem menší žena, již zezadu ozařovala mdlým světlem aura staré, ale silné paní doprovázené hbitým šlachovitým mladíkem, jehož oči prozrazovaly, že je mu mnohem více let, než napovídá jeho vzhled, sestoupila do jeskyně a náhodnému pozorovateli by se mohlo zdát, jakoby pět postav náhle zmizelo neznámo kam.

*

Na jiném místě království se v tento okamžik děly temné věci. Nemrtvý král Rengar táhl krajem. Jeho hordy rozsévaly zkázu a zmar, ničily, pálily, zabíjely. Nikdo jimi nebyl ušetřen. Šiky nemrtvých bojovníků postupovaly na hlavní město Feldaru.

Relzabes se těžce zvedl ze svého křesla. Již třicet let vládl zemi a za jeho vlády se dařilo všemu lidu. Jeho poddaní k němu vzhlíželi a vážili si ho. Byl to jeden z králů, který za dlouhá léta dokázal dobře vést svůj lid a rozvíjet svoji zem.

Královna mu byla oporou a zplodila mu krásného a moudrého syna, který se měl stát následníkem trůnu. Sice se říkalo, že král má předky původních obyvatel Feldaru, a královna se prý stýká s jakýmsi trollem a půlčicí, i když ona sama je dobrého rodu. Lidé však byli ochotni králi odpustit hodně, protože takto dlouho trvající mír a jednotu země již nikdo nepamatoval.

*

„Musel se vrátit, vím to, a vlastně jsem se toho celou dobu bál. Nemrtví v posledních letech byli čím dál troufalejší, to nebylo samo sebou.“ Relzabesovi se v hlavě neustále honily podobné myšlenky a svou náladou nakazil i okolí.

Král popošel k oknu a rozhlédl se po nádvoří, kde se právě oddíl královské gardy šikoval k opuštění hradu. V tom se ozvalo zaklepání.

„Ano?“ do dveří vstoupil králův komoří a ohlásil příchod věrného šlechtice a králova přítele,

„Pan Silk se svým sluhou Abdulem, můj pane.“

„Rád je přijmu, ať vstoupí.“

Než to král stačil doříct do místnosti vkročil starý, ale statný muž. Jeho hrudní plát zářil ve světle vycházejícího slunce a rázoval po místnosti pevným krokem. V jeho těsném závěsu ho následoval jeho přítel a osobní sluha, který byl oděn do jednoduchého roucha, na mnoha místech propáleného od alchymistických pokusů.

„Chrrm Relzabesi, koukám, že tví muži se šikují, ale ty tu ještě pobíháš pomalu v nedbalkách!“

Král se pousmál „Rád Vás vidím pane Silku i Vás pane Abdule, koukám, že jste si dnes přivstali“

„Chlapče, jsem starý muž, mě stačí čtyři hodiny spánku a nevím co v té posteli mám dělat.“

Král popošel do středu místnosti, kde zazvonil na malý zvonek pro služebnictvo,

„no což je nejvyšší čas vyrazit do bitvy“, tentokrát Silk spokojeným výrazem mrknul na Abdula a oba se rozhodli králi pomoci v oblékání jeho brnění.

Během chvilky po odeznění zvonku tu byli sloužící a už pomáhali králi do zbroje. Silk a Abdul je notnými pokyny poháněli a kontrovali dobře upevněné chrániče a dopnutí řemenů a pásků. Během okamžiku byl Relzabes oděn v plné zbroji a na opasku se mu houpal dlouhý meč.

Následně všichni tři popošli k oknu, kde se právě seřadil první až třetí oddíl královské jízdy, a pouze čekal na králův povel. Silk zaměřil svůj zrak na velitele oddílu „Musím říct, králi, že se ti ten syn povedl. I výcvik Rytířů Osudu mu byl jen ku prospěchu. Bude to dobrý následník trůnu, jen se musí trochu otrkat“

Král jen souhlasně přikývl na Silkova slova, následně pokynul vojákům a dal tak svému synovi povel k opuštění hradu.

Zahřměly rozkazy a polovička královské gardy, nejlepších vojáků Feldaru, opustila hrad, aby se přidala k armádě připravující se na bitvu proti nemrtvému králi, Rengarovi.

*

Tajemná energie rezonovala místností. Zlatavá záře omývala kotníky pětice hrdinů a nabývala na intenzitě. Hrdinové se konečky prstů dotýkali, jakéhosi starobylého artefaktu a polohlasem prozpěvovali slova prastaré písně.

Stejně jak byl troll průvodcem družiny bažinou, tak i družinu provázel rituálem. Byl to rituál, který měl rozhodnout o osudu Feldaru, rituál, který by již navždy měl... Troll přemýšlel, hluboce a dalekosáhle, tak jak to umějí pouze trollové. Přemýšlel a hledal odpovědi.

Proč tu je?

Proč se vlastně snaží ovládnout Hvězdu?

Kvůli čemu?

Ve Feldaru řádí nemrtvý král, vraždí a ničí, co mu stojí v cestě, co když vojsko Feldaru zklame, co když ho nedokáží zastavit, co se stane pak?

Vždyť Hvězda má moc má sílu tohle všechno zastavit. Stačí ji správně použít, stačí chtít, chtít otevřít portál a chtít Ho povolát.

Jestli je tak mocný jak praví legendy, pomůže nám, zápisky mluví jasně, jeho moc je větší než moc nemrtvého pána a on dává volbu, jeho stoupenci jsou sním dobrovolně, vždyť byl jen lovnou zvěří, Rytíři Osudu si na něj zasedli, dokonce pomohli založit kult kněží, kteří Jej a jeho svěřence lovili a hnali, upalovali a vraždili. Ale On přeci vždy pomáhal.

Náhle zlatá energie vybuchla a oslepila pětici dobrodruhů. Troll zavřel oči. Když je opět otevřel spatřil pohled kněžky, malé staré ženy, kterou již znal mnoho let a přestože na něm vrub času nebyl znát, jí se věk již vepsal do tváře. Věk starostí a povinností, královna Feldaru však stála pevně a vzpřímeně, upřímně hleděla trollovi do očí tak, jakoby mu v nich mohla číst. Tak jako by věděla na co myslí a on cítil, že jediná správná volba v tento okamžik je použít Hvězdu, použít ji na zničení pradávného portálu, pradávného místa, které spojuje tento svět se světem Stínu.

*

Zvučným hlasem oslavoval skřivan příchod dalšího dne, slunce se pomalu začalo drát k cestě po své denní dráze a jeho nesmělé ranní paprsky se prořezávaly korunami stromů. Pan Silk stál před svým stanem a v ruce žmoulal doutnák, nezkaleným, zato však o hodně tvrdším pohledem změřil vůz stojící před ním. Dvoukolák byl plně naložen sudy, a bednami, které byly vzájemně propojeny zápalnými šňůrami. „Tuhle prácičku si již nedokončil Abdule“ pronesl smutným, ale pevným hlasem.

Dva dny zpět se jakýsi šílenec pokusil spáchat atentát na krále, Abdul mu v tom zabránil, ale zaplatil za to svým životem. Silkovi se od té doby hlavou honily pouze temné myšlenky, vrah měl nakonec štěstí, zabila ho králova stáž. Starý muž hodně litoval, toho že vrah neunikl, mohl by se vydat na lov, na lov, který by si náramně užíval, každou minutu pronásledování. Nechal by svou oběť unikat, tak dlouho, dokud by se pronásledovaný nezhroutil a sám by se nepřiplatil s prosíkem o smrt, a ani pak by smrt nepřišla rychle, trpěl by, moc by trpěl. Silk byl v tomhle mistr, a byl zklamán, byl velice zklamán, že nemohl svého přítele náležitě pomstít. Smrt vraha byla moc jednoduchá, přišel pozdě už nemohl nic dělat, ani pro Abdula ani pro vraha.

Strčil doutnák do kapsy zkontroloval křesadlo a vydal se ke královu stanu. Relzabes mu již šel vstříc.

„Nemohl jsi dopat pane Silku?“ král již stál v plné zbroji před stanem a právě kontroloval jakési dokumenty rozvědky.

„I tak by se to dalo říci králi. Nemrtvých je moc, jsou dobře organizováni a zvědové přinesli i nějaké zprávy snad přímo o Rengarovi. Náš starý král si asi chce opět dosednout na trůn Feldaru“

Relzabes se hořce pousmál. „O tom bych moc nežertoval, ještě teď si živě pamatuji, když jsem Rengara viděl naposledy, obrovské množství sil mě stálo se mu tenkrát postavit a porazit ho“ král hleděl dál do dokumentů, ale jeho pohled se zakalil a on jakoby koukal skrz ně.

Pak potichu spíše pro sebe pronesl „Kéž bych měl i dnes dost sil, se mu postavit.“

Silk poslední poznámku přešel bez povšimnutí, i když ji přeslechnout nemohl. S vážným pohledem se podíval na krále, ale mnohem veseleji pronesl „Stejně těm nemrtvákům dneska pořádně nařežeme, cítím v kostech, že to bude krásná a velkolepá bitva“.

*

„Do bojé! Řežte já!“ sek, úkrok, otočka, sek, kop, skrčit, švih a další nemrtvá zrůda padá k zemi. „První a třetí oddíl za mnou!“ na povel králova syna se vojáci okamžitě dali do pohybu, prosekávali si cestu skrz bojiště a nic se jim nedokázalo postavit, nemrtví padali jak žito pod ostrým koso.

Armáda Feldaru se střetla s vojskem nemrtvého krále a bila se statečně. Hordy nemrtvých jakoby nebraly konce, ale zapálenost vojáků Feldaru byla nezlomná.

*

Na nejbližším návrší se šikovala královská jízda. Král seděl v sedle svého koně a shlížel na bojiště zahalené temnotou těžkých mraků. Modlil se a vzpomínal, jak před třiceti lety stál na podobném návrší po boku Rengara, svého krále a bratra, shlížel na podobný obrázek. Tenkrát se náhle roztrhlo mračno, světelná záře ozářila bojiště a všechny pohltila tajuplná melodie, která jim pomohla zvítězit.

Jeho oči zabloudily k těžce neprostupným mračnům, a s vírou a nadějí vzhlížel a očekával okamžik, kdy se i nad ním bohové smilují a vyvedou jeho armádu ke světlu. Ale mračna byla těžká a neprostupná.

Náhle však na jihu, jakoby začaly temné mraky světlát, po chvíli se jejich barva změnila a mračna protrhala zářící koule. Hvězda bohů! Pomalu se snášela k zemi a svítila jasnou fialovou barvou. Na okamžik ozářila bojiště a zvolna zmizela za korunami stromů v močálu zapomnění, daleko na jihu země.

„Pane Silku, myslím, že bohové se nad námi slitovali a dali nám znamení“. Král výrazně pookřál a ve třmenech koně se otočil na starého bojovníka sedícího na kozlíku plně naloženého vozu výbušninami.

„Když myslíte králi, pak tedy není na co čekat, smeteme tu nemrtvou cháturu“ Silk chránělec Fénixe, věděl mnohem lépe než všichni ostatní, že v poslední bitvě proti nemrtvým, Feldar nezachránili bohové, ale právě Fénix. S despektem sledoval cestu hvězdy, co se na chvíli zjevila nad obzorem. Byl potomkem slavného barbarského rodu, nevěřil místním bohům. Věřil však v krále, věřil ve Feldar a hlavně věřil ve svůj vůz plný nebezpečného nákladu.

*

Hvězda klesala k zemi, pozvolna a nenásilně. Prošla korunami stromů, aniž by po sobě zanechala jedinou stopu své přítomnosti. Pomalu, ale nezadržitelně sestoupila do močálu a mizela v zemi, klesala do hlubin a po celou dobu cesty se zmenšovala, těsně před tím než se ponořila pod hladinou rtuťovitého jezírka, naposledy silně zazářila. Záře byla oslnivá a náhlá, jakoby explodovala, a nakonec zcela zmizela. Jezírko, začalo získávat přirozenější barvu a mlha, která se z něj neustále valila jakoby ustala. Zem byla očištěna, tajemný průchod do cizího světa byl jednou navždy zapečetěn.

*

Družina pod vedením trolla vystoupila z jeskyně uprostřed močálů a rozhlédla se po mlze, která ustupovala z bažin. Slunce prozářilo celou oblast a dělalo močál náhle přístupnějším a příjemnějším místem.

Troll si povzdych „a teď už tu nebudu mít takový klid“.

Královna se na něj mile usmála „aspoň tě budu moct chodit navštěvovat aniž bych potřebovala ozbrojený doprovod“.

Troll si opět povzdychl „no právě“.

Královna se na něj zamračila, ale dál již nic neříkala a volným krokem se vydala k nedalekému jezírku. Ztrácelo svoji rtuťovou barvu. Královna hleděla do vod jezera, které se pozvolna měnili na zcela normální a hlavou ji táhly ještě teď myšlenky, které zachytila během rituálu u Trolla. Věděla, že to jsou zlé a špatné myšlenky. Věděla o stínech dost. Přečetla mnoho knih v kterých se o nich pojednávalo. Přeci jen byla jedna z členek řádu světla, boha dobra, a v jejich knihovnách toho o stínech bylo mnoho sepsáno. O zvěstvech, co činili, a jak obtížné bylo je odhalit a zničit.

Feldar si pomůže sám, vždyť by jen jedno zlo nahradila druhým. Teď se musí rychle vrátit do hlavního města a stanout po boku svého muže, aby mu byla oporou v nastávající válce. Lid Feldaru musí být silný a jednotný a to je její práce, dodávat odhodlání, pomoci v jednotě a víře.

„Chabate, vyrazíme zpět do města, musím se přidat ke svému muži, Feldar nás nyní potřebuje více než kdy jindy“, celá družina se otočila a vyrazila za trollem, který ji vedl ven z močálu.

*

Ržaní koní, břinkot mečů a nářek raněných se rozléval celým bojištěm. Vojáků Feldaru již zůstala jen hrstka, král se rozhlédl po bojišti a v jeho očích se zračila nenávist, zuřivost a porážka. V dálce zahlédl zlomené kopí na jehož zbytku se nevesele třepotal praporec jeho syna, na pravé straně byli jeho poslední věrní vojáci chránění obrovským kráterem, který zbyl po panu Silkovi a jeho vozu. Sám král byl již pěší a poslední vojáci, kteří se s ním hrdě stavěli na odpor nekonečným masám nemrtvých byli sebrání ze všech částí jeho armády.

Nakonec zůstal sám. Poslední ze své armády. Čas se zastavil. Nemrtví jakoby věděli, že mu nesmí ublížit. Přestali bojovat, odstoupili od něj a nechali jej stát uprostřed kruhu jeho padlých vojáků a přátel. Pak vše pozřela temnota.

*

Když se po delší době roztáhly mraky a na bojiště dopadly první paprsky slunce. Odhalili krutost a zmar, kterou zde armáda Rengara způsobila. Hnilobou a krví nasáklá zem naříkala. Avšak po Rengarovi a Relzabesovi jakoby se slehla zem. Tak jako mávnutím proutku zmizeli oni dva, zmizelo i vojsko nemrtvých, a zůstali jen mrtvolky Feldarské armády. Nemrtví zvítězili, nepochodovali však na hlavní město Feldaru, ale stáhli se do své země.

Již nebylo třeba, aby Rengar dál bojoval. Feldar padl. Královna, když se dozvěděla, že její muž zahynul v bitvě, zemřela žalem. Zbylo jen pár Feldarských šlechticů, kteří měli jen malou podporu lidu, země byla zničena vypálena a zlomena.

Moci se dočasně chopil První rytíř, vyslanec Rytířů Osudu, který působil u králova dvora, jako rádce a vychovatel jeho syna. Byl podporován nejbohatším trpasličím kupcem Feldaru Valorem a ženou, nyní již vdovou po mocném a vlivném šlechtici Rexarovi, Lindou.

Avšak brzy po bitvě, v které zmizel Relzabes, se krajem začali potulovat zvláštní „Akolité“ zvěstující příchod nové doby. Nabízeli lidem blahobyt, všeho hojnost a dostatek. Dokonce prý i nesmrtelnost!

První rytíř tyto zvěstovatele velice brzo začal potírat, avšak mezi lidem se těšili čím dál větší oblibě a mnoho vesničanů podlehlo jejich vábení a odešli s nimi na východ, kde přijali za svého pána Rengara. Nemrtví a ghulové (jak se začalo říkat lidem, co dobrovolně vstoupili do řad nemrtvého pána) začali obsazovat území na východě, dobyli hrad pána Silka a postavili si v něm svoji pevnost, dobré dva tucty provincií se přidalo na stranu staronového krále. Říkalo se, že dokonce lidé občas spatřili svého posledního krále Relzabese, který velel armádám krále Rengara.

*

Opět povstávají noví pánové a silou si usurpují právo na feldarskou zem. Krutá volba rozvrací národ. Mnozí se přidávají na stranu Rengara a opouští Feldar. Na čí stranu se postavíš ty? Čí korouhev ponesou tví muži do bitvy?